

întrebă Wilhelm cu mirare. Se vede quō voiescī să glumescī.

— Nicī de cum, îi respunse Claus, totū-d'a-una am auđit quō diamantele nu suntū altū-queva dequāt o speciă particulară de petre. »

Vorbind ast-felū, quāteșī trei amicii ajunserō pe țermulū riuluī. Riemann și fiulū seū sārirō voioșī în luntre și se depārtarō, dupō que-șī luarō ȃiūa-bună de la Claus, quare nu se mai sāturā privindu-ī.

~~~~~

CAPITULULŪ XIX.

Diamantulū. — Tentațiunea.

Quelle douē lunī despre quarī vorbisise Claus, pentru liberarea sa din servițiū, trecusserō; și emigranțīi nostri așteptā cu o impațiență fórte mare sosirea aquestuī omū, quare căștigasse atātū de repede stima lor, și quare erā destinatū a deveni o dată unulū din membrii familliei lor.

« De que nu am fericirea să așteptū totū asemenea și pe sārmanulū meū Conrad! » ȃiceā tatālū Riemann în sineșī. Ast-felū cugetā și quei-l-altī membri ai familliei, așteptānd pe străinū.

Eī trecusserō pīnd aci prin multe nevoī, acum